

Forfatter: Udrag fra Araberen i Constantinopel

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 162.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365992352/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

de Araberen lyttede også. Han holdt sit Øre tæt til den høje Muur, der, enten ved acustisk Konst eller ved en Tilfældighed i Bygrænsforønnen, ligesom gennem et usynligt Talerør bragte hans hemmelige Ord til en fjern og skjult Førtrolig. Nu funkede hans sorte Øine – han var hørt. »Agib! min Ørn» – hviskede en dejlig Qvindestemme i hans Øre – »er det dig?»

»Din Ørn fløj til dig som Aftenbakken, Zuleima! jeg venter dig, mine Øines Lys!» – hviskede han til Muren.

»Har Ingen seet og hørt dig?»

»Kun han, som seer den sorte Myre paa den sorte Steen i den sorte Nat og hører Lyden af dens Fodtrun.»

»Men hvo er med dig? hvo staar os bi?»

»Min flyvende Hingst staar ved min Side, og min Maage venter med udspilede Vinger i Havnen – Profeten og vore Engle er med os.»

»Men de tre Portes Vogtere?»

»De tre Portes Vogtere drømme – men ikke om Agibs Tanker og hvad vore Skytsengle formaage med vor Villie.»

»Profeten staar os bi» – hviskede det atter fra oven – »jeg har tredje Gang kaster Uhyrets Tøkløde fra mit Skjød; jeg har tredje Gang bortstødt hans Guldsmykker med min Fod. Inat ventede jeg hans Bøddler med Sækken.»

»Kom, kom, min rene Due! flyv med din Ørn til vor Ørken! Ingen Bøddel skal røre Fligen af dit Slør medens jeg aander.»

Saaledes fløj de sagte udhviskede Ord gjensidigt fra Læber til Øren i den stille Nat gennem Murens Huulninger.

Et Øieblik derefter flagrede et stort hvidt Slør hen over Altanen. I Sløret svøbte sig den yndigste ungdommelige Qvindeskikkelse, uden anden Beklædning, end de lange isserøde Beenklæder, med gyldne Border over de fine blottede Fødder, og derover en hvid Lankjortel med langmedhangende vide Ærmer. Hun stod aldeles skjult af Sløret og saae speidende til alle Sider. Hun bandt en Stige af sønderrevne Schavler til Altanens Jerngitter. Let som en Fugl, svang hun sig ud over Gitteret og syntes et Øieblik at svæve i Luften. Dog snart omsluttedes hun af den unge Arabers Arme, og næsten i samme Øieblik sad han tværs over Løvehudsdækket paa Hestens Ryg og klappede den med sin nydelige Fod. Den troe Hingst vendte sit Hoved til Siden og berørte kjælen den lille yndige Fod med sin sorte Mule.